

בולי מועדים לשמחה תשל"ד

Festival Stamps 5734 (1973)

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י

ירושלים, תל אביב-יפו, חיפה, טבריה, נתניה
באר שבע, נ.ת. לוד, אשקלון, רחובות, נהריה

PHILATELIC SERVICES

TEL AVIV - YAFO • ISRAEL

161

21.8.73

ישעיה, ירמיה ויחזקאל גישאים כדמויות ענק על פני הבמה התנכית. כמו הנביאים המאוחרים יותר הם חיו בממלכת יהודה החל מאמצע המאה השמינית לפני הספירה ועד לנפילת העיר ירושלים בידי בבל בשנת 586 לפני הספירה. הם היו בניו למשפחות אצילות ורמות מעלה הסמוכות לחצר המלוכה ולחוגי בית המקדש. כחזנים ומדינאים הדהדו דברי אזהרותיהם ברחבי הארץ ועוררו את זעמם של ההמונים אשר לא היו מוכנים לסור מדרכיהם הרעות. תחילה הופיע הנביא הירושלמי ישעיה, אשר אשתו, אם שני בניו, נחשבה לנביאה כמותו. דרשותיו נשמעו במשך תקופה בת 45 שנים אשר התחילה עוד בחייו של עוזיה מלך יהודה, עת הוא חזה את כיבוש ישראל, הממלכה הצפונית וגם את כיבוש יהודה. ישעיה הפך במהרה לכח פוליטי היות ולא חשש לדבר נגד קיום בריתות עם מדינות זרות בגלל השפעתן על החלשת אמונת העם באלהים.

טיעוניו הנימרצים של ישעיה פגעו אף בפולחן בית המקדש כיון ששלל את עבודת האל ללא אמונה. "שמעו דבר אדוני..." אמר ישעיה "...לא תוסיפו הביא מנחת שוא... שפטו יתום ריבו אלמנה" (ישעיה א' 1, 13, 17).

חזונו של ישעיה נמשך משנת 740 לפני הספירה לאורך מלכותו של יותם, אחז וחזקיה ועוד נבואותיו על אסון כוללות לא רק את גורל יהודה אלא אף את גורלן של אומות אחרות. אזהרתו הארוכה מסתיימת בהבטחה כי העם היהודי ישוב לגבולותיו ומאפשרת הצצה אחרונה אל העתיד המאושר, ימים בהם "זאב וטלה ירעו יחדיו" (ישעיה ס"ה, 25).

ירמיה, בנו של כהן מענות אשר בפרברי ירושלים גדל והיה לאיש בודד, מסור לתפקיד אשר הוטל עליו מעם אלהים הכל-יכול – להזהיר את בני האומה מפני התוצאות הבלתי נמנעות ממעשיהם הרעים ומעבודת האלילים.

ירמיה הצעיר החל את ארבעים שנות נבואתו הפעלתניות בשנת 620 לפני הספירה, עת ישב על כסאו המלך יאשיה. היתה זאת תקופה רבת עושר ושפע, ונבואותיו בדבר חורבן וגלות לא הגיעו אל אזני ההמון אשר העדיפו במקום זאת להאזין לנביאי השקר המתארים עתיד מזהיר ועשיר. בני עירו היו עוינים במיוחד וירמיה מתאר כיצד דיבר אליו אדוני אודות "אנשי ענות המבקשים את נפשך..." (ירמיה י"א 21).

עם מותו של יאשיה ועלית יהויכין בשנת 608 לפני הספירה הלך המצב והתדרדר מדחי אל דחי. עבודת האלילים רווחה והיה זה אופיני לאותם ימים שיהויכין המלך שרף את כתבי דברי ירמיה אשר נאמרו בהשראה אלוהית. הנביא נתפס והושלך לבור עמוק ורק אחר שעבדמלך, סריסו הכושי של המלך, נשא ונתן על חייו הוצא ירמיה מהבור ונכלא בחצר הארמון.

כאשר נכנעה ממלכת יהודה לבבלים בשנת 586 לפני הספירה

והמלך השליט צדקיה נשבה ועקרו את עיניו השתנה היחס אל ירמיה לטוב והוא הורשה לבחור בין האפשרות להשאיר בארצו או ללכת אל כל מקום אשר בו יבחר. ירמיה שהיה מעדיף להשאיר ואפילו לרכוש מחדש שדה בענתות "ואקנה את השדה... אשר בענתות" (ירמיה ל"ב 9), כאות לאמונתו בשלום אשר בודאי ישוב לשכון ביהודה, אולץ להתלוות לקבוצה מבני יהודה אשר החליטו "כי ארץ מצרים נבוא אשר לא נראה מלחמה"... (ירמיה מ"ב 14). ירמיה אשר נעקר משרשיו, האיש המריר והמאוכזב, שנוא על ידי חבריו, ניבא את נפילת העמים הסובבים, בבל, מואב, אדום, ואף מצרים עצמה – אולם בחזונו ראה את בנינה המחודש של ירושלים ואת שיבת יהודה וישראל לארץ אבותיהם.

יחזקאל בן בוזי, ממשפחת הכהנים של צדוק נולד ובילה את שנות ילדותו בירושלים. במסע הראשון של בבל ליהודה, בשנת 597 לפני הספירה, הוגלה לבבל וחי שם את מרבית חייו בעיר תל-אביב אשר על נהר כבר.

כל חזונותיו הדמיוניים של יחזקאל, אשר נשאו במשך תקופה בת 22 שנה, נאמרו בגלות ועד שנת 586 לפני הספירה עם חורבן הבית הראשון, שיקפו את גורל ירושלים. הנבואות המאוחרות יותר מכוונות אל ארצות הגויים ולבסוף הוא תאר את בנינם מחדש של בית המקדש ועיר הקודש. חלומותיו על העתיד כללו תכניות מפורטות של שיקום בית המקדש, כולל תאור מדוייק עם מידות של חצרות המקדש, כאשר בין משליו מופיע הסיפור המפורסם של בקעת העצמות היבשות, סמל לבניה הפזורים של יהודה וישראל. יחזקאל מספר איך יחייה אותן האלהים ויביאן לארצן ו"מלך אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיה עוד לשני גוי ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד" (יחזקאל ל"ז 22).

כמו כן מתאר הנביא יחזקאל כיצד יזרום נהר החיים מהמקדש הבנוי מחדש – נהר אשר יביא עמו בריאות ושפע, במיוחד לאדמות השחונות המזרחיות, כי הוא זיון המוני עצים "והיו פריו למאכל ועלהו לתרופה" (יחזקאל מ"ז 12).

ס.מ.

As a fitting conclusion, Ezekiel relates how the river of life shall flow from the re-established Temple – a river that will bring with it health and abundance, particularly to the barren eastern lands, for it will nourish "a multitude of trees whose fruit shall be for meat, and the leaf thereof for medicine." (Ezekiel XLVII, 12.)

Sylvia Mann

With Josiah's death and Jehoiakim's accession in 608 BCE, conditions went from bad to worse. Paganism increased, and typical of those times was King Jehoiakim's wilful burning of the scroll recording Jeremiah's divinely-inspired sayings. The prophet was seized and thrown into a miry pit, and only after his life was entreated for by Ebedmelech, the king's Ethiopian eunuch, was he taken out and imprisoned in the courts of the palace.

When the Kingdom of Judah fell to the Babylonians in 586 BCE and the ruling monarch, Zedekiah, was captured and blinded, Jeremiah was kindly treated and allowed either to remain in the country or leave to a place of his own choice. Jeremiah would have preferred to stay, and even "bought the field . . . that was in Anathoth," (Jeremiah XXXII, 9) as a sign of his belief that peace would eventually return to Judah, but he was forced to accompany a group of Judeans who decided to "go into the land of Egypt, where we shall see no war." (Jeremiah XLII, 14).

A bitter and disappointed man, hated by his fellows, the uprooted Jeremiah prophesied the downfall of the surrounding nations — Babylonia, Moab, Edom, and Egypt itself — but in his visions he saw Jerusalem rebuilt, and Judah and Israel back in their fatherland.

Ezekiel ben Buzi, of the priestly family of Zadok, was born and spent his boyhood years in Jerusalem. Caught up in the first Babylonian sweep into Judah in 597 BCE, he was deported to Babylon and lived most of his life in the city of Tel Abid, on the River Heber.

All Ezekiel's imaginative prophecies, which took place over a period of some 22 years, were made while in exile. Until 586 BCE, when the First Temple was destroyed, they reflected the fate of Jerusalem. Afterwards they were directed against the gentile lands, and finally he pictured the restoration of the Temple and the Holy City. His dreams of the future present detailed plans of the rebuilding of Jewry's sacred shrine, including an exact description — with measurements — of the Temple courts, while among his parables was the famous story of the Valley of Dry Bones, symbolic of the scattered sons of Judah and Israel. Ezekiel tells how the Lord will revive them and bring them back to their homeland, and "one king shall be king to them all; they shall no more be two nations." (Ezekiel XXXVII, 22.)

ISAIAH, JEREMIAH AND EZEKIEL emerge as gigantic figures on the biblical scene. Included among the Latter Prophets; they lived in the Kingdom of Judah from the middle of the eighth century BCE until the fall of Jerusalem to the Babylonians in 586 BCE. All were men of high birth and standing, close to the Royal Court and to Temple circles. Seers and statesmen, their words of warning echoed across the land, often making enemies of the common folk, who were not prepared to change their wicked ways.

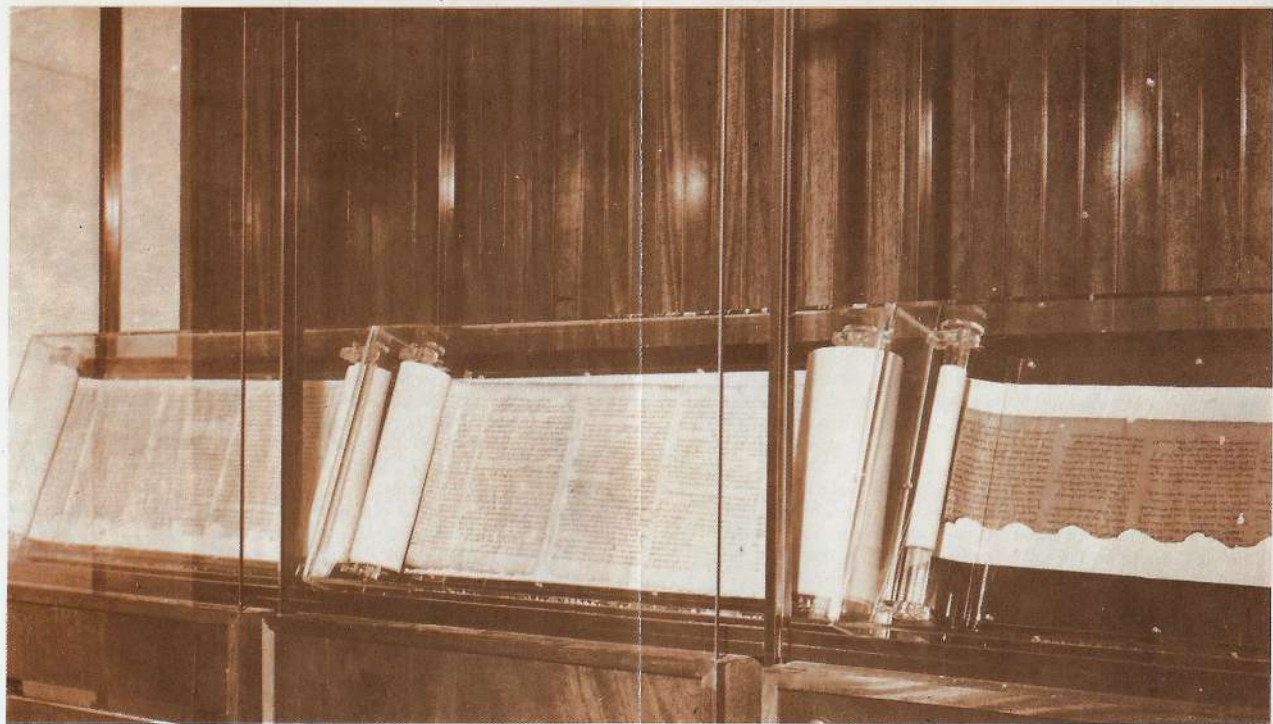
First came the poetic Jerusalemite, Isaiah, whose wife, mother of his two sons, was considered a prophetess. His preaching spread over a span of 45 years, beginning while King Uzziah of Judah was yet alive, when he foresaw the conquest of both Israel, the northern kingdom, and of Judah. Isaiah soon became a political force, for he spoke out fearlessly against pacts with foreign states as implying a weakening in the people's implicit faith in the Lord.

Isaiah's strong convictions extended into the sphere of Temple rites, for he disapproved of the practice of ritual without true belief. "Hear the word of the Lord," demanded Isaiah, "Bring no more vain oblations . . . learn to do well; relieve the oppressed; plead for the widow." (Isaiah I, 10:13, 17.)

From around 740 BCE, Isaiah's visions continued throughout the reigns of Jotham, Ahaz and Hezekiah, while his premonitions of disaster encompassed not only the fate of the Kingdom of Judah but also that of other nations. His long chronicle ends with the promise of the Jewish people's homecoming, and offers a final glimpse into the happy future when "The wolf and the lamb shall feed together." (Isaiah LXV, 25.)

Son of Hilkiyah, a priest of Anathoth on the outskirts of Jerusalem, Jeremiah grew to be a lonely soul, devoted to the task imposed upon him by the Almighty — the duty of warning the nation of the dire results of its wrongdoing and heathen worship.

The young Jeremiah started his 40 years of active prophecy about 620 BCE, when King Josiah was on the throne. This was a time of well-being and prosperity, and his predictions of ruin and exile were rejected by the man-in-the-street who preferred to listen to the false prophets describing a rich and golden future. His townsfolk were particularly hostile, and Jeremiah tells how the Lord spoke to him of "The men of Anathoth, that seek thy life." (Jeremiah XI, 21.)

THE DEAD SEA SCROLLS - AT RIGHT: THE ISAIAH SCROLL מנילות ים המלח - בצד ימין: מנילת ספר ישעיה

הבולים צוירו ע"ד. נרבו. תל אביב
THE STAMPS WERE DESIGNED BY D. GREBU, TEL AVIV

ברכות

שנה
חדשה

a happy
NEW
YEAR

ה שירות הבולאי
PHILATELIC SERVICES

